

Capitolul 1

Luna albăstruie

Ce noapte ciudată! Luna plină pare uriașă. A căpătat o nuanță albăstruie și scaldă ținutul ștrum-filor într-o lumină magică.

Deodată, trece o barză bătând greu din aripi. În vârful ciocului, poartă o boccea.

Barza ajunge în satul adormit. Se așază în liniște în fața unei casei și lasă jos boccea. Pânza se desface și se ivește un coș. Cu vârful ciocului, pasărea mare bocăne în ușa de câteva ori...

— Cine mă ștrumfește în toiul nopții? bodogănește Ștrumful Leneș, sărind din somn.

Prostdispus, se dă jos din pat, coboară scările și vine să deschidă ușa. Dar nu mai e nimeni în prag!

— Of, Ștrumful Glumeț, cu glumele lui proaste! strigă furios

ștrumful. Să vezi ce-i ștrumfesc
eu vreo două mâine!

Încă n-a băgat de seamă că
în fața lui, pe jos, se află un coș.
Deodată însă se aude un țipăt.

— OAAAAAA!

Ștrumful Leneș ridică pânza și descoperă un ghemotoc albastru... Un bebe ștrumf! Cum n-a mai văzut niciodată așa ceva, se cam sperie.

— Dar nu-i al meu bebelușul ăsta! se bâlbâie el. Ce mă ștrumfesc eu cu el?

Se hotărăște să lase coșul în fața casei Ștrumfiței.

— Un bebe ștrumf!
strigă Ștrumfița, atra-
să de țipete.

Nu stă pe gânduri,
îl ia pe micuț în brațe
și-l duce în casă, să-l încâlzească
și să-i dea de mâncare.

Ștrumful Leneș răsufă ușurat,
chiar dacă îi este puțin rușine că
a fost laș.

A doua zi, vestea cea mare face
înconjurul satului. Toată lumea
vine să-l admire pe Bebe Ștrumf.
Tuturor li se pare scump, drăgălaș,
dulce foc... Mai puțin Ștrumfului

Morocănos. Cum lui nu-i place niciodată nimic, n-are încotro și trebuie să-și apere reputația.

— Mie nu-mi plac bebelușii ștrumfi! bodogănește el întorcând spatele.

În momentul acela, bebelușul începe să plângă din nou. Vrea

ceva de mâncare! Dar de unde lapte?

— Am văzut o capră pe-aici, pe-aproape! sare Ștrumful Sportiv înșfăcând o găleată.

— Stai că vin și eu! spune altul. În zilele următoare, tot satul are un singur gând: să-i fie bine bebelușului.

Îi e foame? Sau frig? Trebuie încălzită apă pentru baie? Se găsește chiar și un voluntar pentru schimbat scutecele. Dar, după câteva zile, predă ștafeta altcuiva.

Bunăvoința are limitele ei! Ștrumful Constructor inventează un leagăn automat, pus în mișcare de o mașinărie. Dar mașinăria face așa o hărmălaie, că bebelușul nu mai poate să adoarmă! Înapoi la legănatul manual, mai bine. De altfel, voluntarii se oferă care mai de care.

Prin preajma bebelușului este văzut până și Ștrumful Morocănos. Dar, când Ștrumfița îl roagă să aibă grijă de el câteva clipe, o ia din loc strângând din pumni.

— Mie nu-mi place să am grijă de bebeluși! mormăie el.

Viața ștrumfilor s-a schimbat mult și sunt cât se poate de încântați.

Dar sosirea bebelușului rămâne învăluită în mister. De unde-a venit? Un bebeluș care pică din cer – așa ceva nu vezi în fiecare zi!

Întrebarea îl sâcăie mai ales pe Ștrumul cu Ochelari, care e înzestrat cu un spirit logic și științific.

— Tu le știi pe toate sau aproape... începe Ștrumul cu Ochelari.

